

1

La mort del pare

Henry Dashwood havia mort feia sis mesos.
Des d'aleshores, tot havia canviat
per a la senyora Dashwood, la seva vídua,
i també per a les seves tres filles.
Norland, la casa familiar, una gran mansió
al comtat de Sussex, al sud-est d'Anglaterra,
pertanyia ara a John Dashwood,
fill del primer matrimoni d'Henry Dashwood,
que era l'únic fill mascle, i per tant, l'hereu.
Així era la llei.

Després de l'enterrament, John es va instal·lar
a Norland amb la seva esposa Fanny, el seu fill

i els criats. Tenia dret a instal·lar-s'hi.
Però la senyora Dashwood es va sentir molt ofesa.
Allò no estava bé! Per què tenia tanta pressa?

Ella hauria abandonat Norland
en aquell mateix instant.
Però Elinor, la filla gran, va treure-li la idea del cap.
No volia enemistar-se amb el seu germanastre John.

Elinor, de només dinou anys,
era una noia serena i afectuosa.
Li agradava dibuixar i pintar.
Els seus sentiments eren sòlids i profunds,
i sabia governar-los.
En canvi, la seva germana Marianne,
de disset anys, era com la seva mare.
Era tot sentiment i passió i li agradava tocar el piano.
La germana petita, Margaret,
era una nena alegre i de bon caràcter.

La senyora Dashwood no suportava Fanny.
Es comportava com la nova mestressa de Norland
i havia aconseguit que John no assignés
a la senyora Dashwood cap **renda vitalícia**,
en contra del que el seu pare havia disposat en morir.
Això deixava la vídua i les seves tres filles
amb molt pocs recursos econòmics.

Una **renda vitalícia** és una donació de diners que rep una persona durant tota la seva vida.

Sempre que podia, Fanny feia sentir
a la senyora Dashwood i a les seves tres filles
que a casa seva només eren unes convidades.
A Norland, l'única persona agradable
era Edward Ferrars.

Edward era el germà de Fanny
i des que els el van presentar
gairebé sempre s'estava a Norland.
Potser era un jove poc agraciat,
però era amable i afectuós.
Entre ell i Elinor va néixer un afecte sincer.
Passaven junts moltes estones
i parlaven de tot una mica.
A Edward li agradava observar-la
quan aquesta dibuixava.

La senyora Dashwood estava contenta
perquè la idea d'un matrimoni
entre Edward i Elinor li agradava.
Però Fanny també observava la parella.
I veure que s'avenien no la feia feliç.
Trobava que Elinor era poca cosa per al seu germà,
perquè la noia no tenia res i, en canvi,
Edward heretaria una gran fortuna.

A la primera ocasió, Fanny va aprofitar
per parlar-ne amb la senyora Dashwood:

—El meu germà només es casarà
amb una jove de bona família.
No es deixarà entabanar per cap noieta caçafortunes.

Era una advertència i alhora un insult
per a la senyora Dashwood.
I, indirectament, també, per a Elinor.

Romandre

és sinònim de
quedar-se.

La senyora Dashwood va decidir
que no **romandria** més temps en aquella casa.